Пригріва весняне сонце. В рівчаках біжать струмки.

Метушаться за віконцем клопітливі ластівки.

Вже останній сніг розтанув.

Яся встане вранці-рано та відразу до вікна.

— Чом це, мамо, пташенята до вікна летять щомить? Це вони до мене в хату, мабуть, хочуть залетіть?.. Відчини віконце, мамо, хай вони сюди летять. Я дивитимусь — руками я не буду їх займать...

Підлетіли. Відлетіли. Тільки крильця — блим та блим.

— Це вони будують вміло для своїх маляток дім.

Всі працюють безупинно, не марнують, бачиш, час,— грудочки м'якої глини в дзьобах носять раз у раз.

Скоро буде тут гніздечко, добре зліплене з землі. В нім лежатимуть яєчка у м'якесенькім кублі.

Потім будуть пташенята, ненажери — просто страх. Цілий день їм батько й мати все носитимуть комах...

Підростуть в маляток крила, мати їх навчить літати.

А тоді настане осінь. Стане зразу холодніш. Рано-вранці білі роси заблищать, неначе сніг...

— Взимку ж, мамо, пташенятам буде холодно в гнізді... Правда ж, ти до мене в хату всіх їх впустиш отоді?

— В теплий край тоді далеко полетять усі пташки: журавлі, качки, лелеки і маленькі ластівки. А як стане знов на дворі тепло й весело — весна, прилетять пташки з-за моря знов до нашого вікна...